

bombăbuzunare

suplimentul „bombăbuzunare” este un canal prin care pot transmite unui anume grup de cititori absolut orice ține de literatură sau de proximitatea acesteia. suplimentul este asociat cu ideea că pot expune în el absolut orice idee care îmi stimulează forța creatoare. în plus, ar mai fi un mod prin care testez „libera exprimare” a scriiturii pentru a vedea limita ei și felul cum se manifestă în realitate.

Ion BUZU

„bombăbuzunare” este un spațiu în care pot să-mi experimentez scriitura așa cum o simt. m-aș bucura ca acest supliment să fie înțeles ca fiind o mostră vie și tinerească a literaturii care se scrie azi.

Ecaterina BARGAN

Ar fi o posibilitate de a-mi prezenta potențialul creativ! Îmi asum responsabilitatea că, dacă vor mai ajunge creații de ale mele în acest supliment, vor fi doar bune și mai bune. Acest supliment oferă cititorului posibilitatea de a urmări evoluția unui scriitor tânăr și deja îndrăgit.

Augustina ȘIMAN

bombpockets

the supplement “bombpockets” is a channel through which I can transmit to a certain group of readers everything related to literature or its whereabouts. it (the supplement) is associated with the idea that I can put in it absolutely any idea that promotes my creative force, and beside that, it’s also a way through which I can test the “free expression” of my writing, to see its limit and how it manifests in the real world.

Ion BUZU

„bombpockets” is a space within which I can experiment my writing, the way I feel it. I would be glad if this supplement were understood as a lively and youthful sample of the literature being written today.

Ecaterina BARGAN

It may stand for a possibility to present my creative potential! I assume the promise that if other creations of my make it to this supplement, they will be better and better. This supplement offers the reader the possibility to follow the evolution of a young and already appreciated writer.

Augustina ȘIMAN

Ecaterina BARGAN

A rămas puțină literatură cu praf de pușcă

Literatura care se scrie azi, a ajuns un fel de refugiu pentru cei slabi, un refugiu pentru toate lucrurile care te fac patetic și jalnic. Absența fundamentalului, plinul de gloduri, învârtirea în jurul cozii și zgândăreala de a ieși în evidență într-o comunitate literară sau pe un site de acest tip, aduce cu sine scrisul inexpressiv și apoi, după o lungă perioadă, prin încurajări reciproce, crezul că așa și trebuie să fie. Percepția literaturii vine ca un fel de barometru care ne comunică dacă suntem sau nu aproape de autenticul de la care a pornit. Scriitorii douămiști tind să înlăture conceptele bazate pe relațiile umane în poezie, caută să înlocuiască ambiguitatea metaforei cu diverse forme de exprimare liberă, adesea mizând pe puterea ideatică a lexemelor și nu pe puterea lor expresivă, la nivel de tehnică și limbaj, dar, totodată, ei păstrează mecanica gracilității.

De fapt, numai aparent există noțiunea de literatură. Textul, conceput după canoanele și după regulile contemporanității, își pierde entuziasmul primar, nu mai împarte emoții, nu mai exprimă și nu mai aduce șocuri. Se așază cuminte ca un zid rigid și anorganic, pe care nu îl mai mută nimeni și nimeni nu poate merge mai departe cu el, dincolo de zidul acesta. Postularea unei literaturi autentice, care să trezească receptorii adormiți, scânteia și arderea pe dinăuntru, într-un sens deloc peiorativ, pare o absurditate.

Iar dacă e să nu fie controlată, literatura te poate aduce la o stare catatonică, plasându-te între câteva extremități defecte, mișcându-te stângaci printre realități, aproape că ieșind din gândurile pe atât de iluzorii, pe cât de nevinovate ale conținutului, dar infiltrându-ți-se mereu pe sub piele, știind că, o dată ce te-a prins, nu o să-i mai scapi.

Este nevoie de o schimbare de focalizare a forțelor și de interiorizarea discursului, în tandem cu o viață plină, o viață trăită intens. Vrem să aducem o altă înțelegere a lumii în care ne aflăm, să existe mai mult viu în tot ce se scrie, să trăim neordinar, și, doar conștientizându-ne limitele, din străfundul neliniștilor, să scriem. Fiindcă percepția umană asupra literaturii ar trebui să înceapă cu o mai mare sensibilitate la normalitate, nu cu insistența asupra mizerabilismului.

Ecaterina BARGAN

There is a bit of literature left with gunpowder

Literature being written today has come to be a sort of refuge for the weak, a refuge for all the things that make you pathetic and pitiful. The absence of foundation, the handful of dirt, chasing around your tail and the struggle to stand out in a literary commodity or on a website of this sort brings along, as consequence, an inexpressive writing and then, after a long period, through reciprocal encouraging, the belief that this is how things should be. The perception of literature comes like a sort of barometer communicating us whether we are close or not to the authenticity where it started from. Writers in years 2000 tend to remove concepts based on human relations in poetry, they seek to replace the ambiguity of metaphor with various forms of free expression, often playing the card of the ideal power of words, and not of their power of expression, at a level of technique and language, but, altogether, keeping the mechanics of gracility.

In fact, the notion of literature exists only in appearance. The text, conceived following the patterns and rules of contemporary life, loses its primordial enthusiasm, no longer shares emotions, is no longer expressive and is not shocking. It sits nicely as a rigid and inorganic wall, which nobody moves out of the way and nobody can move on with it, beyond it. Stating an authentic literature, which can awake sleeping receptors, the spark and then the burning from the inside, not in a pejorative sense, seem absurd. And if it is not in check, literature can lead you to a catatonic state, placing you within some defective extremities, placing you clumsily among real facts, almost getting out of the so delusional, yet innocent thoughts of the contents, but always getting under your skin knowing that once it has grabbed hold of you, you can't get away.

It takes a change of focus of forces and of making the speech interior, in line with a full life, lived intensely. We want to bring another understanding of the world we are living in, to bring more life to what we write, to live out of the ordinary, and, just acknowledging our limits from the bottom of our anxiety, to write. Because human perception of literature should begin with a greater sensibility to normality, not with insisting on misery.

Augustina ȘIMAN

I-am făcut nasul mai scurt!

I. Offf! Doamni! Doamni! Shi s mă fac oare!? Gata... Dacă mă dă afară, îi gata cu chelishica mea... Eu shi, dijiaba am făcut universitetu? Dijiaba o lucrat mama la Italia? Dijiaba mîncam săptămîni întreji numai batoane uscate de pîini?! Ni-o dzîs mama: "Du-te, fa, sh fă o facultate serioasă, uite-te la mătush-ta! Îi profesoară! Meserie bună!". Trebuia s mă duc la facultatea de Matematică! Profesori de matematică trebuiesc k copchii înca oamenii nu s-o oprit de făcut! Da eu....? Eu nu! M-o umflat drashii să mă duc la Turism! Mă gîndeam k m-oi duși prin Turshia... Nu la zarabotkî, da asha normal na more! Eiiii am văzt eu Turshia cum mi-am văzt eu sheafa! Tătă dzîua stau în biroul ashela sh ashtept să vină oameni să le propun puteovshi sh mă suflă condiționeru ashela di mai nu ți s încrușăsc ochii!

Iak amu dacî o să dăie afară pe shineva ap eu o să shiu pervaia pi hîrtie! Eiii aj eu știu k îs strașnică! N-o putut mama să-mi dzîcă asta înainte de a mă dushi la Turism... Nuuuu! O trebuit s aflu asta kînd tare greu m-o primit la lucru! Sh o trebuit s mă conving de asta cînd vedeam k la masa mea nimeni nu s apropie, da la masa lu Ruxandra stă o coadă lungă!

Ei sh az.... shi dzî o fost... Nishi un suflet di om! Măi, vara, cald! da dushetzi-vă naiba la mare! Nu ei mai ghini or sta în cvartira! În praf! Care more dacă au dushavaya acasă?!

Vine șefu și îmi dzîși: „Viorica, firma noastră e aproape de faliment și mîine o să trebuiesc să concediem vreo doi oameni... Ți-am spus așa... ca să știi...” S uita la mini di parcă eu o s fiu dată afară! Eii, Viorica, Viorica...Așa o s ș fie! Tătî dziua am îmblat ca titirezu pe lîngă dînsu! „Cafea, domnule director? Ceai, domnule director? Poate apușoară, domnule director, că știți doar pe așa călduri se recomană de băut cîte 2-4 litri pe zi?”

Eiiii...Proastă! Proasta de mine! Da el nik! Răshi bocnă! N-are nevoie de nik în viață! Nishi tu cafea, nishi tu apușoară s shie ea măkar sh de la fîntînă de la satul meu k îi shea mai bună apă acolo!

Da Raluca numai pe lîngă dînsul! Cu fusta ei scurtî, învîrtindu-ș în aer bushili ei romînești! Da sh lui, animala, îi lusheau ochii! Iiii idiotul di bărbat shi este el! Trebuie de uitat shi este în cap mayy! da nu shi este sub fustă! Offf de mă fășhea mama frumoasă! În dzilili noastre capu deștept îi nik dacă nu îi sh frumos!

Ni-o mai dzîs ieri c nu-i plashi cum vorbesc! Eiii iac asta îi rasism sh încălcarea drepturilor omului la libera exprimare! Dap zău! Eu vorbesc cum vorbesc tătî în Moldova! Înk n-o fost unul care s nu mă înțaleagă! Iak pe dînsu îi greu de întzălesc cîteodată shi grăiește... Ori el, ori Marian Lupu tot pe acolo! Cînd îți dzîc cîte un cuvînt, trebuie s umbli s îl cauți în dicționar!...

Gata... Azi am transmis greșit niște faxuri... În loc să le transmit avocatului lui, le-am transmis Inspectoratului Fiscal... Doamne, Doamne... acolo j erau diferite numai 2 numere, sh cum s nu greșești??? Eiii dap acolo era lista impozitelor neachitate de la ciornaia bugalteria... Cascășiunea di mine.. Ei shi s mă mai stresez. Îi tătu clar...Mîine mă dă afară pe mine...

II. Ce zi levaia a fost azi... De fapt, dacă mă gîndesc mai bine, totul azi o fost ciotko pînă cînd multstimatul domn nacialnik n-o venit să-mi spună că o să fie concedieri! Au început a alerga furnici pe pielea mea! Mie mie în cot... Oricum nu e un salariu cine știe ce... Ce faci cu o mie de lei azi? Mai că-ți vine să te lași de fumat! Totul o să fie putiom! Eu îs fată cu studii superioare, îmi găsesc eu ceva!

Cînd am văzut azi cum umbla Viorica pe lîngă dînsul....„Ceai? Cafea? Cafea? Ceai?” mă apucă o ciudă... Eu doar nu-s mai proastă ca ea... Dar fir-ar al naibii, nici mai hîtră nu-s... Am luat și i-am făcut o cafeluță fără să-l întreb... Și cînd dau să mă apropiu de el, nu știu cum de naiba m-am împiedicat și am vărsat kipitocu peste pantalonu! Cînd o țipat odată la mine m-o aglușit de tot!

Ei lasă... Și ce de mă alungă? Și așa nici măcar salariul ală de o mie de lei de 3 luni nu mi l-a dat! Ce așteaptă de la mine? Să încep a chicoti pe lîngă el ca mîtza aia de Ruxanda! Nema durnîh! Figushki! Eu îs fată serioasă! Nu o pițipoancă! Poate că nu-s la fel de sexualinaia cu Ruxanda dar sto pudov, îs cu desăvîrșire, chiar mai deșteaptă ca Viorica. Ca în vorba aia: „În cuvîntul «mama» face trei greșeli.” e exact despre ea! Și cum vorbește! Eu știu computerul la perfecție! Din punctul ăsta de vedere, domnul nacialnik e dovolinîi cu mine! Și azi cîte am făcut: documente am scris, poza lui în Photoshop i-am modificat-o, ca s-o poată pune pe Odnoklasniki! I-am făcut nasul mai scurt și buza mai mică! Sunt genială!

III. Ruxanda, să știi că totul o să fie foarte, dar foarte bine! Pfff... ei și că she dacă se fac concedieri? Pe mine nu mă vizează cu siguranță! Le privi pe ambele ațt de urît cînd le-a spus de concedieri, pe cînd mie îmi zîmbi ștregar... Am și salariu mai mare comparativ cu ele... de aia Olgăi tot nu i-l dă de vreo două luni! În viață trebuie să fii șmecheră! Sunt prietenele mele... Dar la măsura asta e atîta tensiune din cauza zilei de azi, că mai

că le-aș ciufuli pe ambele! Sărmanele... Auzind azi de concedieri, s-au înălbit ca varul! Tot își căutau drum pe lângă el... Când am văzut cum vine Olga hotărâtă cu cafeaua la el, după ce o refuzase de mai multe ori pe Viorica, i-am pus piedică! Ce s-a mai enervat domnul director pe ea! Mare concurență! O șleampătă și o căscată!

Azi a fost o zi extraordinară! Superbă chiar! Am primit și un premiu de 2000 de lei! Poate în sfârșit o să trag și eu o fugă în Cluj... Mi-e dor de sora mea... Hmm și dacă mă gândesc mai bine... Domnul director mi-a promis că nu va fi nici o problemă cu concediul... Hmm... Stai Ruxanda... Of! Nu... Nu cred să-mi fi insinuat subtil că mă va concedia... Nu... Fel de fel de nebunii mi se strecoară în cap... Mi-am mai zis: „Totul o să fie foarte bine!”. Abia aștept ziua de mâine să le văd mutrițele!

Cristina MACOVSCI

mă acopăr să plâng în liniștea ta depărtată

în cercurile nopții o lighioană de întuneric mă înghite
mâinile mi se pietrifică din cârjele lui nu mă pot desprinde
nu am lacrimi să plâng și nu am voce să țip
ceva stă suspendat deasupra în aer niște gheare gigantice stau să mă sfâșie dinăuntru
m-am obișnuit să privesc cum se hrănesc cu carnea mea rece
ticăloșii! nemernicii! javrele! nu au nimic sfânt în ei
mi-au furat până și dorința de a lupta
clipa în care te devori pe tine însuți clipa eternă când îți încremenesc degetele în gură și carnea din brațe începe să-ți tremure iar ochiul
ochiul îți cere să fii sincer
și nu poți să îți separi simțurile nu poți să le mai împaci
până și carnea asta devine un deja-vu ce-mi sparge sângele înghețat în vene o amintire din care trăiesc
secolul ăsta m-a înghițit întreg eram în fața unei guri flămânde acum sunt în gigantul lui pântec am dreptul la
prea puține mișcări casa mea nu este un loc în care să crească libertatea
nu am crezut că mă voi obișnui că voi uita cine sunt și voi respira cu argilă că voi fi indiferentă la ceea ce aud
că trădarea va deveni ceva firesc din partea lor.
nu simt prea multe nu simt mai nimic nu am descoperit revelația frumuseții altundeva decât în adâncul ochilor
tăi de unde plâng nu știu cu atât mai mult nu știu de ce o fac părțile sinelui meu nu se mai pot găsi mi-e milă de
cadavrul unui om înecat dar mai tare mi-e milă de lacrimile ce-mi vor supraviețui.

Ion BUZU

Trebuia să le cer numele

Mi-am pus la mp3 player să cînte Esmerine, *Sweet Surrender Be True* și am luat-o spre un lac. Era cam murdar, însă erau pești în el, de aceea fusese proprietatea cuiva timp de cinci sau zece ani. Era întuneric și luminile aprinse se reflectau pe apă. M-am așezat pe o piatră ceva mai mare și în timp ce priveam luminile reflectându-se, îmi aminteam cum veneam aici iarna, alături de un prieten, și aruncam pietre pe lacul înghețat, scoteau sunete ciudate și frumoase, parcă din muzica celor de la Sigur Ros, semănau cu sunete de ciripit. Eram mirați și șocați când auzeam sunetele pe care le făcea piatra lovindu-se de gheață, de parcă ni se transmiteau mesaje în altă limbă. Apoi aruncam alte și alte pietre dorind să primim noi și noi mesaje. De parcă făceam un poem cu acele sunete, sau o piesă.

În timp ce priveam malul opus, îmi aminteam de Camus și absurdul lui. Să stai pe muchia prăpastiei, fără a te arunca și fără a reveni în siguranță, fiind mereu pregătit să te arunci, dar să stai cât mai mult posibil. Era tot în perioada când lacul era înghețat, stăteam pe el și așteptam. Nu știu sigur ce anume așteptam, să treacă noaptea, să crape gheața, frigul să mă facă să leșin...

Acum stau și ajung să înțeleg, acea revelație, acea voință sau menire ce urma să mă salveze, să mă scoată din mizeria în care am ajuns, așteptam de un an și ceva deja acea mână care să lipească de ceafa mea pistolul fără gloanțe și să aud un glas spunându-mi: *vei muri!*, iar eu să înțeleg. Această parte din mine poate a sfârșit-o ca și Kurt Cobain, împușcându-se în gură. Camus a scris despre sinucidere și a sfârșit într-un accident de mașină. Mîntuirea mea urma să se piardă în acel accident.

Deodată apar o lumină puternică, nu înțelegeam cum și pentru ce. Apoi deslușii că era o mașină. Opri lângă mine. Din ea ieșiră doi tipi. Un tip mai înalt și gras, îmbrăcat într-o geacă de vînător se apropie de mine ținînd în mână un pistol și îmi spune:

- Spune-le să iasă.
- Ce?! întreb eu mirat, scuturînd capul a neînțelegere.
- Repet, spune-le să iasă acum.
- Cui să-i spun? De unde să iasă? Ce vreți de la mine?

Tipul flutură pistolul în fața mea. Nu avea piedica trasă. Eu începusem să mă înfricoșez, nu am fost niciodată atît de aproape de un pistol ținut de un tip zdravăn în haină groasă de vînător întrebîndu-mă chestii neînțelese mie. Dar totuși, piedica nu era trasă, ceea ce îmi dădea impresia că nu sunt încă pierdut.

– Spune-le prietenilor tăi să iasă din tufișuri acum, altfel trag și nu voi fi vinovat dacă se lasă cu răniți. Te-am avertizat de trei ori.

- De unde prieteni? Eu sunt singur.
- Unde e ceaunul? Unde e tigaia?
- Despre ce vorbiți? Eu hoinăream lângă lac. Ce vreți de la mine?

Tipul tot flutură pistolul în fața mea. Apoi se îndreaptă către niște tufișuri și dă cu mîna, apoi cu pistolul, lovește în tufișuri verificînd dacă stă cineva ascuns pe acolo

- Auzi, băiatule, nu ne amăgești tu pe noi cu plimbatul tău. Eu știu că ai prins pește și ați mîncat cu prietenii tăi. Hoți ce sunteți! Că vă găuresc capetele la toți!
- Nu am prins nici un pește, doar mă plimbam pe aici. Nu e voie să merg pe lângă lac? E loc public.
- Gura! Loc public...

Aud venind un om înjurînd.

- L-ați prins pe vrăjmaș? Îi crăp capul acum!!!

Omul dat era paznicul. Mergea legănîndu-se și duhnea a vin. Nu mă simțeam amenințat de el deloc, ba chiar mi se păru o situație amuzantă. El urla cel mai mult și venea spre mine, dorind să mă apuce de braț, eu m-am dat în urmă și paznicul căzu. Dorea să dea impresia că își face datoria de paznic, că uite, încearcă să captureze un hoț de pește; deși venise în urma șefilor.

- Încetișor bade Gheorghe, las' că vorbim noi, avem noi tot sub control.
- Nu, că eu totuși am să-i fărîm oasele, altfel nu-l înveți minte.
- Eu plec, hotărâsc să le spun la un moment dat.
- Ia stai, unde pleci? Stai, că nu ne-am lămurit bine. Ce căutai aici?
- Mă plimbam, v-am mai spus. Și nu am de gînd să accept să fiu învinovățit pentru asta, e spațiu public ceea ce în jurul lacului, restul, adică lacul, e al vostru. Cît sunt în spațiu public, nu aveți ce mă amenința cu arma.
- Bre, știi cîți sunt care „se plimbă în spațiu public” și duc acasă pește? Eu vă știu pe voi. Unde ai ascuns vasele în care urma să gătești peștii? Și unde au fugit ceilalți?

Îmi venea să strig „hai băi, ieșiți că ne-au prins, nu vedeți și voi?” să mă amuz și să-i arăt cît de ridicol pare ceea ce-mi cere el, apoi să-i zic „ei, vezi că nu vrea nimeni să iasă, nu știu, trage cîteva focuri și poate se vor speria deajuns cît să fișnească toți odată.”

Paznicul tot mormăia înjurături, nu deslușeam ce spunea, dar nici nu-mi păsa de el, de fiecare dată cînd îmi îndreptam privirea către el, zîmbeam, era demn de batjocură.

Cei doi au început să caute peste tot, au lovit și scormonit în toate tufișurile, tipul cu arma o tot flutura înspre mine sugerîndu-mi faptul că e foarte serios ce se întîmplă acum. În final vin la mine și îmi spun:

- Să nu mai vii pe aici. De data asta ai scăpat, ceaunul, tigaia și peștii nu i-am găsit. Tot fură peștii din lac și nu-i chip să-i prindem. Să nu te mai plimbi că ne strici vînătoarea de hoți. Și în general, pentru ce te plimbi pe aici?
- Nu știu, nu pot dormi. Știți, grijile, disperarea, tot felul de rahaturi pe care trebuie să le suport din partea oamenilor...

– Dă-i drumul de aici. Și nu uita, ai grijă. Scutură buzunarul și se auziră sunete metalice, sugerînd ideea că are gloanțe.

Am pornit spre casă și mă gîndeam cum ar fi reacționat dacă le-aș fi spus că am venit aici că să mă arunc în lac. Cum ar fi procedat tipul care ținea arma în mână? Probabil mi-ar fi spus să nu cumva să fac așa ceva, să-mi las cadavrul la ei în lac, că intră în belea cu poliția, să termin cu viața în alt mod, în alt loc. Oricum, trebuia să le

cer numele și adresele. Să pornesc un mic scandal, să-i ameninț că îi dau în judecată. Nu cred că e legal să fluturi un pistol în fața unuia care se plimbă liniștit într-un loc public. Îmi venea să mă întorc și să aștept până va veni cineva dintre ei să-i întreb numele. Poate ar avea o legătură cu ceea ce așteptam eu lângă acel lac...

Ecaterina BARGAN

Despre crize și bomboane

- Aveam un amic care era într-o criză și nu știa decât că el o să moară și că totul se rezumă la moarte, la acea moarte care o să vină într-un mod inevitabil.
- Adică nici nu se pune problema că ar putea să supraviețuiască?
- Nu, prietenul ăsta știa că orice face el nu folosește la nimic, dar, printr-un ciudat salt al vieții...
- Paradoxal salt...
- Da... el găsește de cuviință în momentele respective să o ia pe ocolite spre moarte.
- Păi, stai un pic, eu credeam că vorbești despre momentele alea din fața morții, când știi că ea este foarte aproape... nu în bătrânețe...
- Da, în așa situație se și afla... chiar înainte de a muri...
- Din seria sinucigașilor. Și care ar fi logica lor? Tu îi înțelegi? Ce fel de judecată ar putea să te împingă să faci așa lucruri extreme? Știi, eu adineauri mă uitam din balcon și mi-am amintit cum m-a întrebat cineva dacă aş putea să mă arunc de la înălțime. Și cum mă uitam de sus, mi-am pus problema asta. Dar nu, n-aș putea să fac așa pas nebun.
- Aia este frică, de fapt, dar asta e bine. Este autocontrolul și derularea subconștientului, care e bine să fie sănătos în asemenea cazuri.
- Dar crizele acestea pot să se transforme chiar în moarte?
- Da, dacă nu mai e posibil să trăiască altfel. Nu întotdeauna totul se rezumă la salvare. Poate că arta l-a salvat o dată, l-a salvat de mai multe ori, dar s-ar putea ca într-o zi arta să nu îl mai salveze pur și simplu.
- Mai bine să nu ajungi să ai nevoie de momentul ăsta salvator. Greu e cu disperarea omenească. Dar ție ți s-a întâmplat să ai momente din astea mai dificile, să percepi lumea altfel decât este?
- Întotdeauna.
- Cum adică întotdeauna? Vorbesc despre momentele de criză, ești prea zâmbăreț ca să trăiești întotdeauna așa ceva.
- Nu regret nimic decât viața însăși, dar au fost și încercări mai complicate pentru mine. Eu am avut o iluzie despre viața pe care o trăiam, am ținut-o foarte mult timp în mine, și doar anul ăsta am conștientizat că e cu totul altceva și că am gândit atâta vreme greșit...
- În ce a constat problema, care a fost iluzia, dacă nu e secret?
- Ei, nu... eram îndrăgostit de o fată și când o vedeam, nu aveam grai, și când vorbeam cu ea, mă bâlbâiam, frate! Și au trecut vreo zece ani așa. Apoi ne-a întâlnit întâmplător și vorbeam deja normal. Ea lucra la televiziune și eu i-am zis că prezintă prost de tot. Și n-am mai vorbit. Am fost la un spectacol odată, pe urmă ne-am întâlnit la o petrecere, și la petrecere ea era un fel de vedetă. Și mie nu-mi plăcea de ea cum era la film, mie îmi plăcea de ea cum era în realitate. Apoi, culmea, m-am angajat la același post de televiziune cu ea, eu făceam textul pentru meteo, iar ea făcea altceva. Și ea venea tot timpul acolo la birou unde eram. Și tot așa lucrând, vorbind cu ea, mi-am dat seama că nu mai sunt îndrăgostit. Și că nici nu a existat nimic. Nimic! Dar îți dai seama câți ani au trecut de când am văzut-o prima dată?
- Și ai pierdut atâta timp cu dragostea asta până să conștientizezi...
- De fapt, iluzia asta m-a ajutat foarte mult în ceea ce am devenit. Eu ajunseseam la concluzii existențiale legate de ea, avea așa o importanță pentru mine, că nu mai conta toate lucrurile care se întâmplau, vroiam doar să știu că ea e bine. La mine, tot a fost o dragoste de asta, adică știi tu, eu scriam poezii doar pentru ea, pentru nu știam cum să vorbesc. Am început să scriu de la optâșpe ani.
- Atunci, bine că a venit la tine în viață. A avut un rost bun.
- Daaaa, firește...
- Bine că ai găsit o cheie să îți dezvolți talentul, pentru că ai nimerit-o bine cu scrisul. Ești mulțumit de ceea ce ai izbutit să faci până acum?
- Sunt mulțumit de rezultat. Foarte mari probleme de comunicare am avut cu ai mei...
- De ce? Din cauza scrisului?

- Cumva pentru că nu ne-am înțeles niciodată, cumva pentru că ei nu înțelegeau... și nu le-am iertat asta.
- Vroiau să devii altcineva sau cum?
- Nu. Mi-au dat libertate să aleg.
- Zici că de la 18 ani ai început să scrii. Cum s-a întâmplat, până la urmă a devenit o obișnuință pentru tine?
- Au fost foarte multe etape... mă interesa mai mult ideea să pot să mă exprim. Scriam texte, eseuri mai mult... dar ei citeau și îmi reproșau chestii... și asta m-a și făcut să scriu poezie, că jurnalul îl citea mama, și mă trăgea la răspundere. Și atunci am zis... sănătaaaate... am zis că de-acuma scriu poezie și acuma chiar dacă o citești, tot nu înțelegi ce-am scris.
- Aaaa, tu ai început să scrii ca să nu priceapă ei?
- Da. Și soră-mea a pățit același lucru, dar a găsit altă cale. E mult mai agresivă decât mine și odată ce a aflat că i se citește tot ce scrie, a început să bage niște mari înjurături în jurnal „dacă citești...” și când zicea ceva așa în alte circumstanțe mama se enerva și zicea „bagă în jurnal înjurături, nu vorbi așa”.
- Mie mi se pare foarte interesant cum absolut toți părinții se bagă în jurnalele copiilor, li se pare absolut normal ceea ce fac și niciodată nu au muștrări de conștiință. Bunăoară ne povestea o profesoară cum că i-a citit jurnalul de dragoste a fiului ei micuț, fiindcă i s-a părut interesant.
- Dar e normal că părinții vor să știe gândurile copiilor și caută și citesc... asta e. Uite, la mine, nu prea îmi place că scriu cumva neclar...
- Ba e mai bine așa, din perspectiva mea. Agreez poeziile care păstrează o doză de mister. Cred că toate poeziile ar trebui să aibă așa ceva.
- Biiine, dar unde vezi tu magazinul?
- Păi, uite, scrie Bomboane, mare și auriu, special pentru tine. Aici este un butic Bucuria.
- E închis.
- E închis?
- Stai că vine vânzătoarea, uite că deschide.
- Ei, vezi ce noroc avem?
- Da... de care zici că-ți plac?
- Să nu uiți de Chișinău de Seară.
- Și care e diferența dintre astea două de la meteorit?
- Doar prețul, fiindcă gramajul e același, nu există sortimente variate pentru meteorit.
- Ideea e să fie mai multe. Sunt mai multe aici sau aici?
- La fel.
- Ha-ha. Cutia e mai mare.
- Stai să mă gândesc pentru cine trebuie să duc...
- Dar o să-ți iau și ție.
- Nuuuu, nu vreau. Nu vreau.
- (ieșind din Bucuria) Ai bomboane...
- ...am bomboane.

Îi mulțumesc lui
Răzvan

Nina CARAMAN

Pisica mea

sunt mică timidă
În dormitorul meu
Pisica mă apără de soare
Amuleta
port în servieta
Pisica asemeni
Unui camelion
M-a facut neam
Își prinde capul de ușă
Iar pe mine mă prinde
Între ușă
M-a sculat în amurg seter
Și în camera mea mare
Își puse amprente
Pe hârtia mea neagră și mare
Și nu m-am mirat
nici ca o atâtica
când se ceartă cu cei mici
se suie pe capul meu
aleargă din casă

Uneori chiar fuge
De acasă
Unul întinde mațele vârgate
Salut coțofano
Ești c-am alintată
Noaptea se culcă cu cîinii
se plimbă prin cimitirul
satului niște vietăți
ziua doarme cu mine
Scot oamenii mei
Din oamenii ei
care nu-s morți
Blana ei se prinde
de copac
Inima ei mă doare
Unghiile mele se prind de ghearele ei
Pielea mea nu mai rezistă
de gheare,
când ondulai cuvîntul meu
asemenea conturului buzelor
creionul care desena cu mîna mea
pisica este viața mea
ea îmbrățișează toate luminile
mă năucesc cînd eu sunt dusă!

coordonator supliment: BARGAN Ecaterina

autori: BARGAN Ecaterina, BUZU Ion, CARAMAN Nina, MACOVSCI Cristina, ȘIMAN Augustina.

traduceri: PREDESCU Matei

design: DRAGANOVA Diana

corector: MITRICIOAEI Silvia

contact: barganecaterina@yahoo.com

<http://vladiovita.blogspot.com>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și grupului *bombăbuzunare* și nu pot fi preluate fără acordul acestora. Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#4 | Revista la PLIC | iulie 2010 | literatură, artă, atitudine | <http://plic.oberliht.com>

